

[Udenrigsministeren.]

taget i. De har ikke været genstand for drøftelser, de har mig bekendt heller ikke været genstand for drøftelser i det permanente NATO-råd, hvor vi er repræsenteret. Det er drøftelser, der foregår mellem de pågældende lande selv. Jeg har yderligere sagt, at både den højtærede statsminister og jeg ved adskillige lejligheder har givet udtryk for, at vor stilling til atompolitikken, som vi ønsker opretholdt, betyder politisk-logisk, at vi også vil havne i at sige nej til at være parthaver i en fælles atomstyrke, og jeg tror, at det er de lande, der fører forhandlingerne, særdeles velkendt. Vi har endvidere tilkendegivet, at vi ikke finder, at der er nogen anledning til at ændre den atomstyrkeopbygning, som i øjeblikket findes inden for NATO, og som betyder, at det er den amerikanske regering og den amerikanske præsident, der alene bestemmer, om disse atomvåben skal bringes til anvendelse i tilfælde af konflikt. Vi har sagt, at vi er tilfredse med, at denne ordning opretholdes. Deri ligger, kan man sige, også en standpunkttagen, jeg vil sige en lige så klar standpunkttagen.

Det er klart, at når man er sammen med kolleger fra andre lande, kan man ikke undgå at drøfte også sådanne problemer, og det er da klart, at under sådanne drøftelser har jeg givet udtryk for det, jeg her har nævnt: at der i Danmark ikke er noget ønske om at få lavet det om — at Danmark, hvis man laver det om, ikke vil være med, fordi det ville betyde en ændring af vor atompolitik; men det er jo noget helt andet end det, som i alt fald nogle ønsker vi i dag skal gøre, nemlig at vi i dag skal proklamere, at hvis de andre går videre, hvis de laver deres fælles atomstyrke og bringer den ind under NATO-kommando, skal vi fra dansk side nedlægge veto. Der tror jeg alle må erkende, at hvis vi kom i den situation, ville et dansk veto simpelt hen betyde, at vi reelt udtrådte af Atlantpagten, og det er ikke regeringens politik, men så langt som til det standpunkt, om jeg så må sige, i rækken af standpunkter, tror jeg ikke man noget sted i udlandet er i tvivl om, hvordan den danske regerings synspunkt kan forventes at blive den dag, da vi har et forslag foreliggende. Men det er da umuligt, mener jeg, at sige definitivt, hvordan vor holdning

bliver, fordi vi ikke ved, hvorledes forslaget eventuelt bliver, og fordi dette forslag kan få en meget vidt forskellig karakter, alt efter om det ene eller det andet eller det tredje eller det fjerde synspunkt bringes til udførelse i det.

Jeg vil også gerne sige, at det hele må naturligvis ses i sammenhæng med den internationale situation. Derfor tror jeg, det ville være forkert, hvis man i dag, hvor vi ikke engang ved, om der kommer noget forslag, tog et standpunkt, der i forhold til dem, vi står i intimt samarbejde med, ville kunne bidrage til at skabe forøgede vanskeligheder for dette samarbejde. Vi kan blive tvunget til, hvis der kommer planer, at tage standpunkt, og så må vi tage det, men jeg kan ikke se det fornuftige i, at vi på nuværende tidspunkt placerer os uden at have tilstrækkelig viden og tilstrækkeligt grundlag for at kunne placere os.

(Kort bemærkning).

Erik Eriksen: Jeg skal ikke indlade mig i debat med de herrer ministre på dette tidspunkt. Der er bare to små korte bemærkninger, jeg gerne vil gøre. Den første er til det ærede medlem hr. Baunsgaard, der replicerede til noget, jeg havde sagt i mit allerførste indlæg, og mente at kunne sige, at jeg med omhu havde undgået ethvert skridt, der kunne tyde på, at den side af salen, jeg repræsenterer, var interesseret i at overtage regeringsmagten. Jeg tror ikke, det ærede medlem skal kredse om disse ting. Det ærede medlem vil jo huske, at vi havde en hel torsdag aften den 24., hvor vi drøftede regeringsplanerne, herunder også den radikale plan om en regering bestående af socialdemokrater og venstre. De radikale fik at vide, at dette ikke kunne lade sig gøre. Ikke desto mindre gik det ærede partis repræsentanter næste dag til kongen — med hvilket forslag? Det forslag, som de havde fået at vide at der ingen interesse var for! Der var ingen andre partier, som der allerede fra konservativ side er gjort opmærksom på, der havde noget som helst forslag i den retning. Jeg mener, det ærede medlem skal lade være at tale om disse ting, for det er for tydeligt, det er for lyst.

Så har jeg endelig en bemærkning til det ærede medlem hr. Iver Poulsen. Jeg